

Nutraukiu apgailėtiną šydą. Susitaikau. Vis tiek viskas
veltui, neverta.

Ar aš išmintinga? Ne, aš bailė.

Tiesa ta, kad viskas, ką darau „dėl šventos ramybės“,
tėra drąsos stygius.

Tu man byloji, Viešpatie: susitaikyti – atsipalaiduoti. Tu
neatsipalaidavai.

Susitaikyti – tai atsisakyti kovoti. Tu kovojai iki pat
kryžiaus.

Taigi susitaikymas yra abejingumo giminaitis, susitai-
kymas yra puikiausias neryžtingųjų nusiramėjimas.

Viešpatie, išvaduok iš abejingumo nelaimės ir mokyk
sąmoningai priimti tiesą. Bet pirmiausia meldžiu: kai
prireiks kovoti, suteik man ryžto.

Viskas, daugiau nebegaliu!

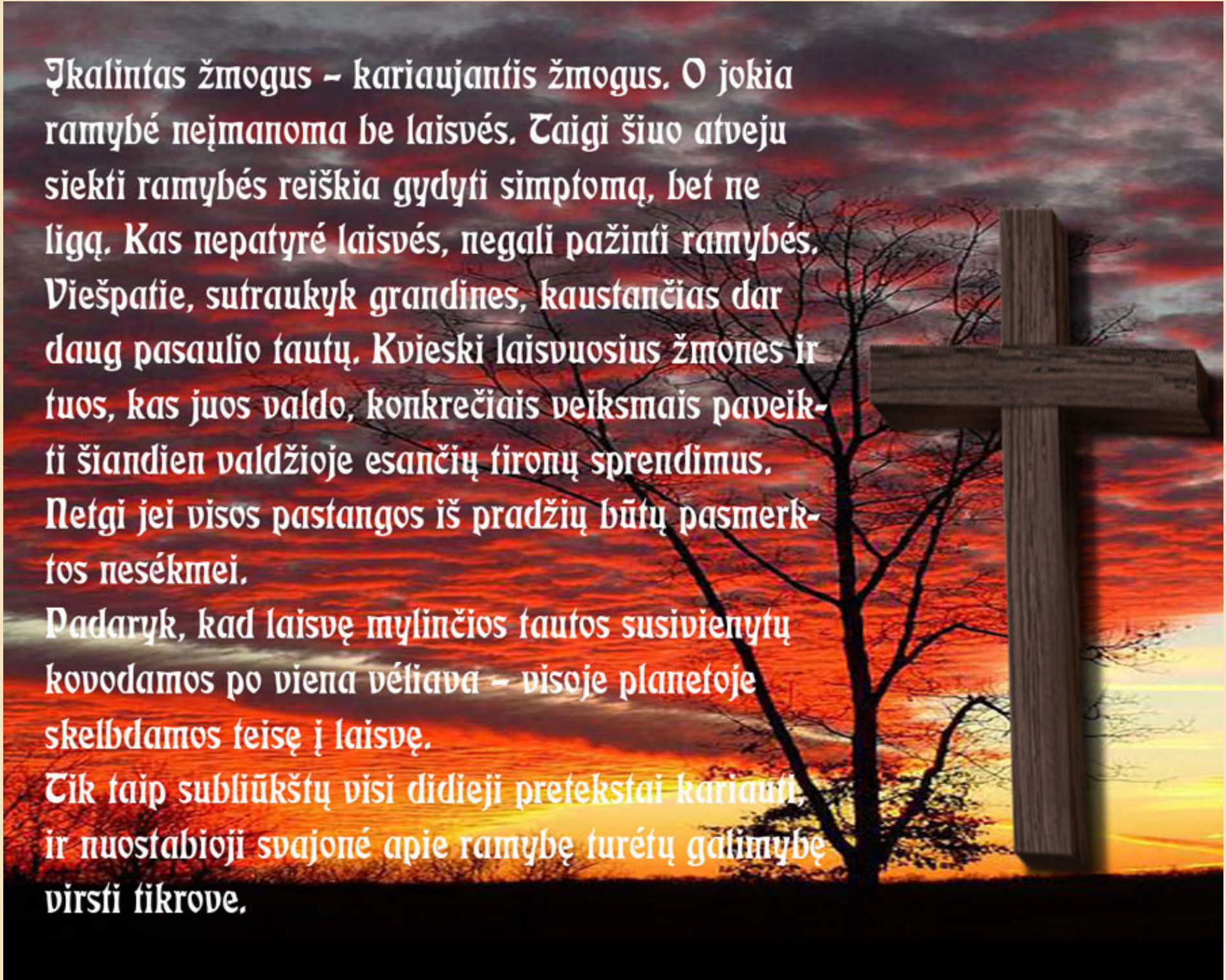
Nuo pat ryto lakstau: lydžiu vaikus į mokyklą, einu į darbą, sukremtu sumuštinį, grįžtu prie savo stalo, parsivedu vaikus, bėgu į prekybos centrą, ruošiu vakarienę, paguldau vaikus, lyginu iki vidurnakčio... Viešpatie, argi tai gyvenimas?

Maža to, reikia skubėti sumokėti mokesčius, virtuvėje užsikimšo plautuvė, sugedo skalbyklė; turiu eiti pas odontologą, nuvesti vaikus pas gydytoją... Viešpatie, kur rasi laiko?

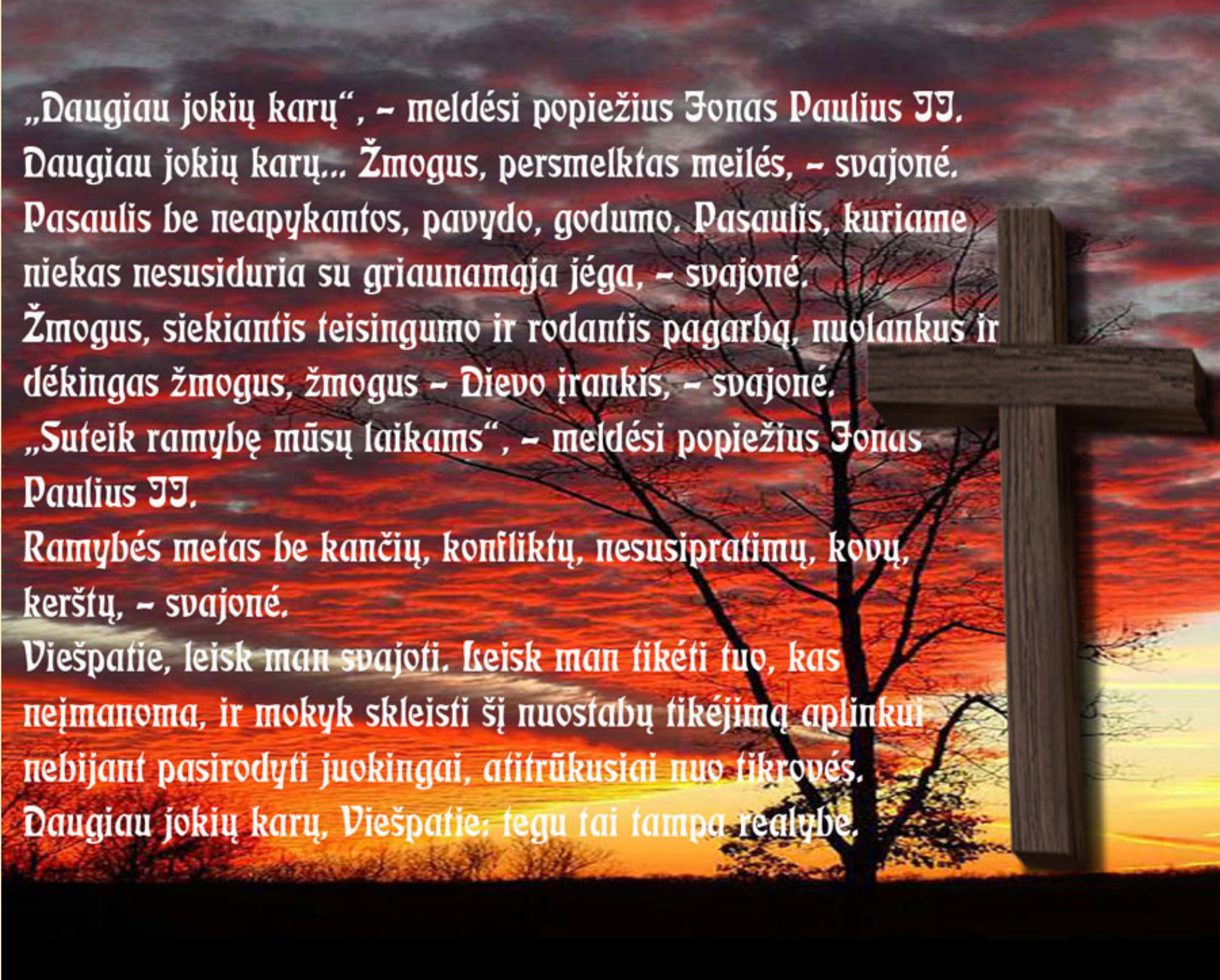
Tačiau liūdniausia, kad vakare atsigulu nepatenkinta, nes niekada nesuspėju atlikti visko, ko reikia. Kad ir kaip sukčiausi, ramybė neateina.

Viešpatie, aš nepakankamai pasitikiu Tavimi. Jei pasitikėčiau, nusiraminsčiau. Daryčiau, ką galiu, ir būtų gana; virš manęs esi Tu, Viešpatie.

Ne ant mano pečių laikosi pasaulis. Jš manęs, Viešpatie, prašai tik to, ką galiu. Dėl viso kito pasirūpinsi Tu.

Įkalintas žmogus – kariaujantis žmogus. O jokia ramybė neįmanoma be laisvės. Taigi šiuo atveju siekti ramybės reiškia gydyti simptomą, bet ne ligą. Kas nepatyrė laisvės, negali pažinti ramybės. Viešpatie, sutraukyk grandines, kaustančias dar daug pasaulio tautų. Kvieski laisvuosius žmones ir tuos, kas juos valdo, konkrečiais veiksmais paveikti šiandien valdžioje esančių tironų sprendimus. Netgi jei visos pastangos iš pradžių būtų pasmerktos nesėkmei. Padaryk, kad laisvę mylinčios tautos susivienytų kovodamos po vieną vėliava – visoje planetoje skelbdamos teisę į laisvę. Tik taip subliūkštų visi didieji pretekstai kariauti, ir nuostabioji svajonė apie ramybę turėtų galimybę virsti tikrove.

„Daugiau jokių karų“, – meldėsi popiežius Jonas Paulius II.
Daugiau jokių karų... Žmogus, persmelktas meilės, – svajonė.
Pasaulis be neapykantos, pavydo, godumo. Pasaulis, kuriame
niekas nesusiduria su griaujamąja jėga, – svajonė.
Žmogus, siekiantis teisingumo ir rodantis pagarbą, nuolankus ir
dėkingas žmogus, žmogus – Dievo įrankis, – svajonė.
„Suteik ramybę mūsų laikams“, – meldėsi popiežius Jonas
Paulius II.
Ramybės metas be kančių, konfliktų, nesusipratimų, kovų,
kerštų, – svajonė.
Viešpatie, leisk man svajoti. Leisk man tikėti tuo, kas
neįmanoma, ir mokyk skleisti šį nuostabų tikėjimą aplinkui
nebijant pasirodyti juokingai, atitrūkusiai nuo tikrovės.
Daugiau jokių karų, Viešpatie: tegu tai tampa realybe.

Laisvė yra šventa. Ar gali būti ramybė be laisvės? Be laisvės žmogus užgesa. Kaip ir visi gyvūnai: o kas gi mes esam, jei ne gyvūnai?

Ar matėte gyvos būtybės, uždarytos nelaisvėje, akis? Tuščios, blausios, užgesusios, be gyvybės. Jose nebeatsispindi siela. Kodėl nebeatsispindi? Ji yra mirusi.

Siela gyva, kol viliasi. Įkalinimas viltį nužudo. O kaip gali be laisvės ir be vilties ateiti ramybė?

Todėl maldauju Tave, Viešpatie, – išlaisvink žmogų.

Pakeiki grotas, nuimki grandines. Leisk jam skristi!

Nieko nėra neįmanomo žmogui, kuris yra laisvas skristi.

Aš, Viešpatie, noriu būti laisvas žmogus.

Norėčiau, kad visi būtume lygūs – visi laisvi... Ar išgirsi,

Viešpatie? Visi žmonės laisvi – laisvi būti, laisvi kurti – visame pasaulyje.

Tokią lygybę reikia įgyvendinti. Tokio gėrio reikia siekti.

Vienintelė žemėje įmanoma ramybė – tai laisvė!